

MEESTERSLAAF

Marcellinus van der Eng

Meesterslaaf – roman – autofictie

Marcellinus van der Eng

Dichtwerken.nl

Eerste druk (paperback): 2024 – Brave New Books

Herziene uitgave van de eerste druk: 2025 – Brave New Books

Herziene uitgave: 2025 – Uitgeverij Dichtwerken.nl, Amsterdam

Redactie: ABCD&E Advies en Begeleiding

© 2024-2025 R.M. van der Eng

Alle rechten voorbehouden.

ISBN 978-90-835869-6-0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omslag en ontwerp: © R.M. van der Eng

Roman

autofictie

MEESTERSLAAF

Deel 1

1

Noem dit een dagboek van een gek. Iemand die aan paranoia-aanvallen lijdt voor mijn part. Maar ik wil wel de waarheid kwijt. Mijn waarheid. Een waarheid die ik al zo'n twee jaar met me meedraag en die gepaard gaat met incidenten die voor mij alleen te verklaren zijn doordat ze veroorzaakt zijn door iemand die mij op z'n minst stalkt. Ik vraag u niet om medelijden. Het enige wat ik wil is gerechtigheid, wat dat ook moge inhouden. Misschien wil ik alleen uw lezend brein, dit in plaats van uw luisterend oor.

Ik hoop dat ik op tijd alles af heb, want ik ben bang dat ik er niet lang meer ben. Er gebeuren de laatste tijd te veel incidenten in mijn leven die niet meer toevallig kunnen zijn.

Ik hoor nu de "waterslag", dat is een keiharde slag op de leiding na het dichtgaan of opengaan van de

kraan. Maar ik geloof niet dat het een echte waterslag is. Het slaat alleen hard toe wanneer ik achter mijn bureau zit te werken, dan hoor ik de luidste slagen. Het lijkt of iemand kan meelezen met wat ik schrijf of meekijken met wat ik doe.

Als ik een angstaanval krijg, zal ik het u zeggen, want daar heb ik ook last van. Ik zal u alles zo eerlijk mogelijk vertellen, maar ik weet natuurlijk niet of mijn herinneringen verdraaid zijn of worden, door paranoia, angst, manie, depressie of een mix ervan. Vorige week las ik dat alle psychische ziektes zijn opgedeeld naar verwantschap, alsof de ziektes zelf genetische overeenkomsten hebben: angstaanval, een kind van paranoia. Meteen dacht ik aan de indeling van al het leven op aarde – de taxonomie – en vroeg mezelf af wie of wat er eerder was: een steur of een mens.

Vreemd, vreemder, vreemdste; vreemd woord eigenlijk: vreemd. Prachtig die Nederlandse taal, dat ben ik pas laat gaan inzien. Nadat ik Russisch goed onder de knie had, begreep ik pas goed dat en waarom elke stam van een woord zijn vertakkingen heeft en misschien wel bladeren: na, naar, naarstig, nader, benaderen, benaderbaar, onbenaderbaar, benaderbaarheid ... En die stammen zijn duizenden jaren oud, ouder dan wij nu weten, denk ik.

Ik vraag mezelf vaak af of taal ook genen heeft. Ik hoor weleens mensen lachen en dan denk ik aan het

geluid van vogels; moet je maar eens goed luisteren. Het luide schreeuwen van kinderen of baby's lijkt af en toe op gekrijs van bepaalde vogels. Ik hoor ook dat onze stemmen of het geluid dat wij voortbrengen overeenkomst vertoont met dat van dieren en als dat werkelijk zo is, dan heeft onze stem of ons geluid ook verwantschap met alle geluiden die ons omringen: van dieren, regen, storm, orkanen, enzovoort, en is onweergeluid misschien een broertje van het geluid van een uitbarstende vulkaan.

Waterslag! Daar is-ie weer en behoorlijk luid. Toch vind ik het vreemd dat de luide waterslag het alleen doet als ik achter mijn bureau zit. Hij komt vanuit de hal en als ik in de hal ben hoor ik nooit wat. Soms denk ik weleens dat de burens dit expres doen, maar ik weet dat alleen eenzame mensen de burens overal de schuld van geven. En dat is ook wel begrijpelijk wanneer je kring kleiner wordt.

2

Voor de ingang van het Hotel International in hartje Moskou, zag ik hem staan: niet lang, wel breed en geen gay. Hij hing er rond met andere bewakers, althans daar leek het op. Ik was meteen verkocht en liep naar hem toe en zei: 'Wat heeft u te bieden?' Hij deed zijn jas open, tilde zijn trui op tot boven zijn borst, keek me aan en stak zijn tong bijna onopgemerkt naar buiten. Ik dacht: die moet ik hebben. Hij

had een zeer laconieke arrogante blik, en toch leek hij onzeker of, onberekenbaarheid. Ik wenkte hem mee te komen en samen liepen we door de hal van het hotel en ik nodigde hem uit naar het restaurant. Nadat hij zijn jas had uitgetrokken en voor me uit liep naar onze tafel, zag ik pas hoe groot en klein zijn contrast was. We gingen aan een tafel zitten met uitzicht over het drukke Manezjnaja-plein en bestelden het voorgerecht en champagne met wodka. Wij zeiden niets, we zwegen en keken af en toe naar buiten en naar elkaar. Pas nadat ik de champagneglazen volgeschonken had en kaviaar op een pannenkoekje voor hem en daarna voor mezelf had gesmeerd vroeg ik hem, terwijl wij onze glazen hieven en elkaar zonder onderbreken aankeken, hoe oud hij was en hij antwoordde: 'Ik ben tweeëntwintig en dominant,' waarna ik hem zei: 'Ik ben vijfentwintig en onderdanig.' En vervolgens dronken wij het glas in een keer leeg om meteen op wodka over te gaan.

En zo belandde ik dronken – of gedrogeerd – in een buitenwijk ten oosten van Moskou, waarheen hij me had ontvoerd, in ieder geval kon ik me niet herinneren dat wij daarheen zouden gaan. De taxi parkeerde op een donkere lugubere binnenplaats omringd met hoge grijze flatgebouwen en een groep van een stuk of twaalf opgeschoten jongens en mannen. Mijn eerste schrikreactie sloeg snel om in opwindning en verlangen naar hun overmacht. De groep kwam mijn kant op lopen op commando van mijn tafelgenoot –

hun leider. Behalve een stelletje rondhangende pubers was er niemand op het binnenplein. Hij bleef mijn aandacht trekken, niet omdat hij de leider was, maar omdat hij ook onzeker leek in zijn dominante rol. Iedereen respecteerte hem en voerde uit wat hij zei, maar er was iets dat hem zwak maakte, iets dat ik zag en wat mij opwond.

Ik voel me nu geheel bevrijd van al mijn geestelijke ziektes, maar ik weet dat ze elk moment weer kunnen opkomen. Het zijn mijn trouwste vrienden inmiddels. Soms zoek ik ze juist op. Ik ga dan bijvoorbeeld doordeweeks 's avonds naar een bar rond elf uur en blijf er tot sluitingstijd, vier uur. Vaak zie ik de meest trieste taferelen – de zelfkant van de maatschappij. Hoor ik ook daarbij? vraag ik mezelf dan af. En de laatste tijd wordt dat antwoord al vaker: 'Ja! Ik ben aan het afglijden.'

Elke dag denk ik wel aan taal of zoek ik woorden op en bekijk ik de etymologie ervan. Taal of, misschien beter gezegd, taligheid is voor mij als een godheid, elke dag moet ik aan haar denken, haar voelen door stembanden, door haar keelklanken; hoe zij mijn tong beweegt, mijn lippen aanraakt; hoe ze bijna kan fluiten wanneer ze een s zegt, wanneer ze gromt diep achter in de grot van mijn mond. Taal blijft een mysterie, wel ben ik ervan overtuigd dat we er binnenkort veel over zullen ontdekken door via AI allerlei data met elkaar te combineren.

Ik zag dat de leider een jonge, reusachtige verschijning bij zich had, die voortdurend bij hem liep. Hij leek straight, zoals iedereen, maar gaf de leider af en toe bijna een zoen. We gingen de kelders van het flatgebouw binnen waar het obscuur was door het weinige licht en de slechte staat van het gebouw. Ik sprak de grote jongen aan en hij sprak me meteen aan met slaaf en noemde de leider Mosk. De leider die de jongen “beul” noemde, mengde zich in het gesprek waarin wij, na het drinken van een rode bittere drank, meteen onze perversste fantasieën deelden. Deze gingen zo ver dat ik ze hier niet alle zal vermelden, maar één wil ik naar buiten brengen. Ik had het tijdens mijn fantasie over sniff movies, waarop de beul mij direct corrigeerde: ‘Het zijn *snuff* movies.’ Dit zijn movies waarin, al dan niet in opdracht, door SM-spel tot de dood wordt gemarteld. Ik keek Meester Mosk onderdanig aan. We waren gewoon zat of erger. Wel moest ik me aan *de twaalf* onderwerpen, wat betekende dat ieder bendelid een harde zweepslag over mijn rug moest laten zwiepen, waarna hun leider mijn paspoort in bewaring nam. Door de kleine hoge kelderraampjes zag ik pubers gluren en op de muur verscheen een projectie van een meester met slaven – hun slavenmeester.

Ik ben smalltalk verleerd, kon ik maar gewone dingen vragen, al zou het de weg zijn. Ik zou dolgraag een praatje willen maken met een vriend of vreemde over het weer, maar ik duik meteen de diepte in; ‘Ja, lekker

weer,’ wordt: ‘Wat maakt het uit.’ Soms kan ik alleen al met mijn blik iedereen van me wegjagen en nog geeneens met mijn blik, al met mijn verschijning alleen kan ik een bar doen leegstromen: ik kom de bar binnen, het is gezellig en druk, er wordt volop gepraat aan de bar zelf en in de darkroom gevoosd, ik bestel bier en kijk om me heen, blikken die mijn blik raken beginnen strak te staan, ik loop door de bar, iedereen die mij volgt verstart van houding; ik treed de darkroom binnen, iedereen stopt met vrijen; ik ga weer terug naar de bar, bestel mijn tweede bier en de bar is bijna leeg. Het is me vaak gezegd dat iedereen naar me kijkt wanneer ik ergens binnenkom, en dat voel ik. Dit is heel leuk op sterke dagen – wanneer ik een bar vol kan laten lopen – maar niet op zwakke dagen.

Ik heb vandaag met iemand gechat die mij meldde dat ik van hem niet meer zou mogen chatten met profielen uit een bepaalde buurt, als hij zou winnen in een vechtpartij. Het was een profiel over vechten – alleen maar vechten. Ik vroeg hem welke buurt het betrof en hij antwoordde: ‘Maanlichtpark.’ Het lijkt erop dat ik op internet al meer in een fuik word gelokt. Het is alsof iemand bepaalt met wie ik contact mag hebben op gay-datingapps.

3

Eind jaren tachtig keerde ik terug uit Moskou met serieuze gezondheidsaandoeningen. Twee waren na

korte tijd genezen, een heeft jaren geduurd en heeft me bijna genekt en bracht me in een donkere, maar uitgelaten omgeving, alsof er een raster voor mijn blikveld was geplaatst. Maar ik ging nog meer feesten, nam nog meer drugs, nog meer seksparty's, nog meer genieten, want je gaat toch dood. En er gingen velen om me heen dood, het was alsof je ze kon zien vallen, als op een slagveld. Ik ging in die tijd zo'n driemaal per week naar een kroeg waar het niet zo nauw werd genomen met safe-seks en ik deed dat trouwens ook niet. We dansten met zijn allen de do-dendans, we speelden Russisch roulette en we tartten het noodlot. Totdat er in 1996 een trial werd gestart met de triple-therapie waaraan ik mocht deelnemen, omdat ik aan de juiste criteria voldeed. Deze triple-therapie bleek het ei van Columbus te zijn en de hele wereld haalde opgelucht adem. Net voor de trial wist ik dat ik dood zou gaan, ik was vaak ziek en had ontstekingen en slikte gemiddeld een tot twee antibiotica-kuren per maand. Op een dag lag ik in bed met de zoveelste ontsteking en voelde een enorme rust over me heen komen alsof ik me overgaf aan de dood. Mijn hele lijf was ontspannen en dat wat pijn deed was er niet meer. Ik gaf mezelf in mijn hoofd over aan de dood. Ik was er klaar voor. En nadat ik fysiek niet meer dood kon gaan, wilde ik nog steeds dood in mijn hoofd en deed mijn eerste zelfmoordpoging waarna ik alsnog in het ziekenhuis kwam te liggen. Vreemd, ik moest toch blij zijn met de nieuwe

levensperspectieven, ik moest toch gaan genieten en het leven omarmen, maar dat kon ik niet meer. Ik kon wel genieten toen ik wist dat ik dood zou gaan. Ik ben verslaafd aan pijn en aan de stofjes die hij in mijn brein vrijmaakt, stofjes die geen drugs kunnen vervangen. Het zwepen, de slagen, het beuken – het is niet alleen psychische vernedering maar ook echte fysieke straf. Nu ik ouder ben, interesseer ik alleen meesters als ik als slaaf extreem ver kan gaan. Ik kan verder en wil verder. Soms denk ik aan brandmerken, aan cijfers die mijn lichaam draagt.

Die oertaal die alles samenbindt: mensen, steden, ritten, geliefden, geneugten, gezwiep, gezwam. Zal de wetenschap ooit die oertaal vinden – welke klanken, welke woorden – en zal ik het nog meemaken? Ik hoop mijn eenentachtigste te bereiken, maar dat is ook een hypotheekberekening; ja, ik zie het mezelf tikken en hoor u denken: achttien jaar – en dan de oertaal blootgelegd? Weer een illusie minder.

Als ik een nieuwe plaat van Brel of Aznavour kocht en helemaal opging in een chanson, zocht ik daarna elk woord dat ik niet kende. Kende ik de woorden, dan nam de illusie af; het lied deed niet meer hetzelfde met me. Later ging ik meer van Ferré en Barbara houden – die hadden toen voor mij dieper liederen die mijn depressies pasten. Dat wist ik niet altijd: vorig jaar hoorde ik bij een intake in de Jellinek dat ik al op mijn twintigste met psychische

problemen onder behandeling was. Ik het vergeten. Wel herinner ik me de crisisdienst nadat mijn eerste zelfmoordpoging mislukte.

4

Moskou was voor mij de mooiste tijd van mijn leven; ik woonde er eind jaren tachtig. Daarvoor was ik al een paar keer in Moskou geweest: op mijn zeventiende als toerist en op mijn vierentwintigste om een gidsje over de stad te schrijven. Voor dat gidsje moest ik het centrum rond het Bolsjojtheater verkennen. Ik had de opdracht gekregen de huisnummers te noteren, maar die kon ik niet vinden. Dus besloot ik een plattegrond van het centrum uit te tekenen met aanduidingen van wat er stond, voor zover zichtbaar. Terwijl ik tekende – het was de tijd van de Koude Oorlog – kwam een militieagent op me af en vroeg wat ik daar deed. Ik antwoordde in mijn toen nog vwo-Russisch: ‘Ach, het is voor een gids voor Letland.’ De militieagent zei: ‘Goed.’

Op het moment dat de beul die mij komt martelen voor me staat, zal ik de gasten herkennen die komen toekijken. Zij zullen lachen als duivels, de beul gaat zijn gang, hun wrok zal zich in mijn wonden bijten als het zout van een oceaan; de beul gaat zijn gang, zij vragen om meer, om harder, grover, scherper, de beul gaat zijn gang, zij draaien zich om en laten me liggen. Kom, laat de meester zich om zijn slaaf

bekommeren en hem geven wat hij verdient. Bedoel ik dit met totale controle, waar ik hem om heb verzocht? Nu de totale controle. En wanneer volgt total power exchange – ook van mijn bezit – of is die al begonnen, en door wie?

Morgen is het tien dagen dat ik geen reservering heb ontvangen voor mijn bedrijf. In 1999 zat ik op een avond op het dakterras van mijn huis in Spanje, midden in een bergdorp. Ik keek goed om me heen en besepte dat dit dorp alles in zich had: de bevolking was aardig maar niet opdringerig, er was nog geen toerisme, enkele finca's waren al omgebouwd tot villa's met zwembad en vele zouden volgen. Na zeven jaar had ik vijftientig vakantiehuisjes bij elkaar verzameld op een site. Dat was de basis van mijn bedrijf; daarna kon en ging het alleen maar groeien tot wel honderdtwintig huisjes. Ik heb dit werk nu vijftientig jaar gedaan, met de verhuur van mijn eigen huis erbij, en ben altijd bereikbaar geweest. Dat heeft me ook een bepaald isolement opgeleverd, maar het was mijn eigen keuze. Nu lijkt het alsof het isolement voor mij wordt gecreëerd. Of heb ik daar ook zelf voor gekozen?

Jezelf vergeten in of door pijn, je erdoor laten verdoven, straffen, vernederen ... Jezelf totaal overgeven aan iemand – de meester – en dan alles vergeten door pijn die een andere pijn verdooft: de echte pijn. In alles zie ik verbanden: mensen om me heen, vogels

en mensen, mensen en bomen, keelklanken en wolken, bergen en schimmels, AI en een land, leger en liefde, lijden en lachen, profetieën en leugens, panda's en luiheid, tederheid en pijnzucht. Ik hoop dat eens de verbanden en wiskundige formules, of biologische data en chemische elementen, zullen communiceren met fonemen van taal en dat zo de oertaal naar boven komt – en misschien uitkomst biedt uit dit verwarrende geheel van vrienden, vijanden, burens, achterdocht, vertrouwen, liefde, afstammelingen, pijnlijkheden, haat, wraak, leven en dood. Komt wat ik meld voort uit eenzaamheid, of komt de eenzaamheid voort uit mijn zoektocht naar verbanden tussen bouwstenen van vier miljard jaar terug die zich opstapelen tot een kasteel van vertrouwen dat de achterdocht weert en altijd zal weren?

Ooit ben ik opgenomen geweest in een Russisch ziekenhuis. Ik had labyrinthitis, een ontsteking van het evenwichtsorgaan, en ik liep als een dronkaard te waggelen. Bij het aanmelden vergezelden mijn Russische vrienden met wie ik al vele avonden en nachten had doorgebracht. We zaten in de kamer van de directrice van het ziekenhuis. Ze twijfelde of ze mij moest opnemen – ik had veertig graden koorts – waarschijnlijk omdat ik een buitenlander was, of omdat, en dat realiseerde ik me later, ze wachtte op haar “grijpgeld” (mijn vrije vertaling van *vzjatki*, officieel steekpenningen). Toch werd ik ingeschreven, met haar woorden: ‘Ik neem liever hem op dan al die

dronkaards hier.’ Even overwoog ik nog het alarm-nummer van mijn zorgverzekering in Nederland te bellen, maar dat mocht niet van de directrice. Ik wist dat ik in een hel was beland, maar ik wist ook dat ik moest gaan liggen. Ik viel neer op een smerig bed, nadat ik mijn vrienden honderd dollar had gegeven om op de zwarte markt antibiotica te kopen die de directrice had voorgeschreven.

Drie dagen heb ik daar liggen zweten: kakkerlakken langs de wanden, wakend over mijn antibiotica; vele andere zieken moesten het uitzielen zonder. In de nacht na de derde dag werd ik wakker. Ik was helder in mijn hoofd, liep door de halfdonkere zaal met veel gekuch en gekreun, vervolgens door de hoge hal naar de wc-ruimte met hurktoiletten die altijd stonken en smerig waren en waarvan de afvoerpijp naar het riool al weken verstopt leek te zijn. Door het halfopen raam, dat niet meer dicht kon, keek ik naar de hemel die zo helder was; elke ster straalde me toe om in mij naar binnen te gaan en me te verwelkomen in hun domein. Ze waren me aan het verleiden, en dat konden ze goed. Ik ging in hen op en sprak ze toe: ‘Sterren, sterren, aan hemel, boven Ruslands hospitaal, kakkerlakken, het gewemel, gaat langs lakens door mijn zaal ...’ Ik werd me bewust van Rusland dat onder die sterren op de aarde lag. Terug door de hoge hal naar mijn zaal liep ik langs open deuren en zag witte lijken liggen. Ik hield even de pas in, rook de dood, en liep weer verder.

De volgende dag vluchtte ik, nog met koorts en licht wankelend, het ziekenhuis uit, rende naar een trolleybus waarvan de deuren mij bij het binnengaan vastgrepen alsof ze wilden zeggen: ‘We hebben je door.’ Via de metro kwam ik bij mijn vrienden aan die mij onderdak boden. Een van hen zou me elke dag de antibiotica injecteren, hoewel hij dat nog nooit had gedaan, en ik kon mijn zorgverzekeraar bellen. De volgende dag stond er een ambulance klaar met twee zeer aardige verpleegkundigen. Ik werd naar een ander ziekenhuis gereden. Toen we daar aankwamen openden de poorten zich en reden wij een oprijlaan op, een tuin door, met op de achtergrond het ziekenhuis dat leek op het paleis van Versailles. Bij de ingang wachtte een kno-arts me op en ik kon meteen met haar meelopen naar haar spreekkamer, waarin zoveel apparatuur stond als ik nog nooit had gezien in een Nederlandse kno-behandelkamer. Na grondig onderzoek, zei de arts me dagelijkse te moeten onderzoeken. Ik sprak af langs te komen, om niet in dit paleis te hoeven slapen. En terwijl we terugliepen langs de zalen naar de uitgang leek het erop dat ik de enige patiënt was in het ziekenhuis. Althans, ik zag geen andere patiënten in dit kolossale gebouw.

5

Na de twaalfde zweepslag begon de groep zich uit te kleden. Aan haken aan de muren hingen hun

uniformen klaar. Ze gingen de nachtdienst in, dacht ik. Ik keek naar de leider, die naast me stond, en zag zijn lijf: elke dag trainen en anabolen, al jarenlang, zeker vanaf vóór zijn puberteit, en daarbij een zacht blanke, volle huidlaag en doordat alles bleef er een *inch* over, maar hij lachte me duivels dominant aan, alsof hij wilde zeggen: lekker toch. Ik wist dat ik mijn meester had gevonden. De beul gromde uit afgunst. Iedereen begon zich aan te kleden. Ook mij werd een outfit aangeboden. Het werd stil. De beul keek naar zijn leider, ik naar mijn meester.

Vaak ben ik jaloers, en dat vind ik vaak ook opwindend en spannend. Maar zou het zo kunnen zijn dat de ander – de meester of leider of slaaf of beul – het óók spannend vindt? Met andere woorden: jaloezie kan niet alleen jezelf opwinden, maar ook de ander op wie je jaloers bent. En zo kan de leider of meester afhankelijk worden van zijn slaaf. Jaloezie werkt als een magneet tussen meester en slaaf, net als liefde tussen geliefden. Zij kan de meeste pijn verdragen en geven. Iedereen kent haar, maar niemand praat over haar. Zij is totaal onontgonnen en ondoorgrondelijk. Haar gevolgen kennen wij, maar niet haar oorzaken. Haar kracht is almachtig. Jaloers zijn zij die het ongeluk tarten, die de strijd aangaan en, ook al weten ze dat het geen zin heeft, toch doorgaan, op zoek naar het verlies dat geen echt verlies is. Omdat het nog bestaat. Het bestaat nog. Het kan je nog aankijken. Maar het is niet meer van jou: het is net zo ver weg

als het dichtbij is; het schreeuwt van de pijn, omdat het daardoor weet dat het kan bestaan.

Ik keek de meester en de beul jaloers aan. Tenminste, ik stelde ze me als meester en beul voor. Vooralsnog waren het gewone straight jongens en mannen, van wie enkelen meer dan vriendschappelijke aandacht aan elkaar schonken. Maar dat is in Rusland wel gebruikelijk na wodka of wat sterkers.

Ik vind een meester-slaaf-verhouding toch complexer dan ik ooit dacht. Want zou een meester niet net zo afhankelijk en verslaafd kunnen worden aan zijn slaaf, zodat beide rollen omkeerbaar worden? De slaaf houdt zo de meester in zijn macht. Als de één een echte sadist is en hij heeft een masochist gevonden die aan zijn behoeften voldoet, dan kan het zo zijn dat alleen die ene slaaf zijn sadistische honger kan stillen wat hem dus afhankelijk maakt van juist die slaaf. En waarom van die slaaf? Als de meester een sadist is, kan hij dat toch zijn met elke masochist; het gaat toch om de pijn? Maar waarom keert een meester dan terug naar zijn slaaf? Dat kan alleen betekenen dat er ook liefde in het spel is, van de kant van de meester. En dat liefde groeit wanneer de pijn heviger wordt. Zou dit bewijzen dat de meester van zijn slaaf houdt? Zou hij zo van zijn slaaf kunnen houden dat hij hem totaal onder zijn controle wil hebben? Zou hij hiermee bezig zijn, en hoever gaat die controle? En wil de slaaf dat zelf?

Ik hoor de waterslag weer.

De meester speelt met zijn slaven en terroriseert zijn slaaf ermee, of misschien terroriseert hij wel al zijn slaven en houdt hij ze zo in bedwang, laat ze voor hem werken als beulen, pakt van ze wat hij pakken kan. Hij kan net zo met zijn slaaf spelen als zijn slaaf met hem. Waarschijnlijk kan ik zo ook bewerkstelligen dat een meester helemaal afhankelijk van mij wordt. En als ik die afhankelijkheid zo graag wil, betekent dat dan niet dat ik zijn meester ben? Of aan het worden ben? Dat interesseert me, en ik vind het boeiend dat alles openblijft, hoe vast de regels ook lijken te staan.

In Moskou kwam ik erachter dat ik hiv had. Ik vroeg aan een vriend die in een ziekenhuis werkte of ik via zijn werk mijn bloed kon laten testen. Hij zei dat ik het beter onder een andere naam kon doen en stelde Maris Ozols voor, omdat ik een Lets accent had in het Russisch. Na een week kwam ik de uitslag ophalen en wachtte in de wachtkamer. Hij riep me en we gingen samen naar het lab. Hij zocht het resultaat van de bloedtest, begon het door te nemen en zei opeens: 'Je kunt beter hier via de achterdeur naar buiten en niet via de voordeur, en zo snel mogelijk. Je hebt aids! Laat het in Nederland nogmaals testen.' Ik was niet in paniek, ik voelde eigenlijk niet zoveel. Omdat ik een verblijfsvergunning had voor Rusland kocht ik een retourvlucht naar Amsterdam. Binnen een week

had ik in Nederland de bevestiging dat het inderdaad hiv was. Er waren nog geen medicijnen. Dat was de reden dat ik het niet tegen mijn ouders zei. Zij hadden al twee zonen verloren. Ik moest hen sparen. Nu leven mijn ouders niet meer.

6

Nog steeds naakt liep ik op hem af, heel langzaam, tergend langzaam, inmiddels – het was nog geen twee meter – zag ik dat ook hij bewoog, onze blikken begluurden elkaars lijf, het was weer diezelfde blik als in hartje Moskou: de onzekerheid die in elkaars blikken zekerheid werd, zekerheid van het zoeken, het overwinnen, van dat doen wat niet kan – hier, tussen twaalf leden, die hem als hun leider zagen. De beul hield afstand, iedereen hield afstand, iedereen wist ervan, was getuige van de toekomstige pijn van een traditioneel verleden. We waren elkaar genaderd tot op nog geen halve meter, een afstand die al niet meer liegen kan, een afstand die al te kort was voor ons en voor de anderen. Maar niemand zei wat, iedereen zweeg. Nog een stap en we waren er, we hadden het bereikt, we bleven elkaar nu aankijken, de twijfel was weg, we spraken wat, om de schaamte te doden, maar het werd gefluister, heel zacht en al maar zachter, we hoorden niet eens wat we zeiden, maar we naderden en naderden, alsof we elkaar wat in het oor wilden zeggen, om onze nadering te vergoelijken voor de

anderen en voor onszelf. Ik wist van niets, hij van alles, ik hoorde zijn adem, trillende adem, adem die doorging omdat het doel bereikt moest worden, nu konden onze blikken, lieten onze blikken zich nog even heel diep binnendringen, diep in de vrijheid, dieper en dieper – er was niemand meer, alleen wij. Zouden wij kussen, zouden wij zoenen, waartoe was de toenadering bedoeld, de bedoeling was al verder te gaan, de schaamte sloot onze ogen; ik voelde de adem, de warmte van het hele lijf, en opeens de lippen heel zacht met de grootste aarzeling op de mijne gebracht, zouden we verder, gingen we verder, dit kon niet ... toch wel ... wij lieten het toe; de zoen werd geboren, de onbekende zoen, de verdovende, strekende, pijnlijke, snijdende zoen, het raken van de tongen liet de waarheid samenkomen: gelijken in oneffenheid, gelijken in verdwalen, gelijken in besef van begeerte, gelijken door bloed in ons beiden, bloed door een tongbeet uit wanhoop voor het teerste en zeerste ogenblik.

Zo gebeurde het die nacht ten oosten van Moskou dat we in een onvoorziene roes begonnen te vrijen en hij in mijn tong beet – de bloedzoen – mijn bovenlijf bloedrood bevlekte en ik zijn bezit werd: hij mijn meester, zijn beul mijn plaaggeest. Het voltrok zich onopgemerkt, alsof wij dit ritueel op natuurlijke wijze hadden ingevoerd, alsof het al eeuwen bestond. Tenminste, zo leek het. Het was sjamanisme: een bezwering van angst, een oudheidens gebruik van

onderdanigheid en overmacht. Sjamanisme dat niet door overlevering, maar door intuïtie werd doorgegeven; niemand hier wist van haar bestaan, ze werd alleen waargenomen, verlangd, gekoesterd en geprikkeld door pijn.

De twaalf bendeleden die, na het zien van vrijende mannen, elkaar begonnen te zoenen, totdat zes mannen door abrupte schaamte de bloedzoen toebrachten en er zes slaven achterbleven met gespleten tongen. Eind jaren tachtig werd de eerste bloedzoen voltrokken, in die flat aan de rand van Moskou. Het eerste ritueel, waarop vele zouden volgen. Niemand wist bij elk nieuw ritueel waar het vandaan kwam; het ontstond gewoon – door een groep, een leider, een enkeling, in een bar, in een flat, in een huis, in een blik, in de overdracht van liefde waar liefde verboden was: door schaamte, begeerte, gewoonte en pijnlust, als een sluipmoordenaar die toen al zijn intrede deed. Ik kijk nu terug met mijn blik vooruit. De bloedzoen die stom maakt.

Inmiddels heb ik mijn hele woning in Amsterdam ingericht: een sling, een gevang, haken, zwepen, een kooi en een kruis van metaal, etc. Tijdens zijn onverwachte bezoeken gaf ik me over aan hem; hij deed met mij wat hij wilde. Ik leek mijn eigen graf te graven. Hij was nog steeds die Moskovische, straight en mega-dominante man, met die vertwijfeling waarmee hij speelde, omdat hij wist dat het me aantrok. Ik

werd in de geest meer de meester, hij meer de slaaf, maar wij durfden ons daar niet volledig aan over te geven. Hij zodat hij zich straight kon wanen. Het was die spanning die ons bond en opwond; zouden wij die loslaten, dan zouden wij ons echt in het duister begeven. Ik diende hem en zijn mannelijkheid als de machtigste en grootste, en hij zweepte mij kapot uit gebrek daaraan.

Is harde SM eigenlijk wel seks, en is seks wel liefde? Is er angst in liefde? Zo ja, dan is er liefde in pijn.

Ik voel het net niet meer om me heen. Het is alsof het me heeft verlaten. Ik ben te oud en te lelijk, zelfs voor een *snuff* movie, zelfs voor de dood. Niets meer waard, ook niet als martelslaaf. Daar zullen ze wel jongere en mooiere mannen voor stalken.

Waarom neem ik zelf die stap niet? Waarom reis ik niet af naar een duister meester-profiel waarvan je weet dat het je einde zal zijn? Zal ik ervoor gaan? Kan ik hem daar vinden? Het is zo geregeld. Ik heb al vaak uitnodigingen gehad waarin tussen de regels alles duidelijk was. Maar ik sloeg ze steeds af. Eén keer – en die was menens – nodigde een profiel mij uit naar een dorpje in Oost-Europa. Ik moest me melden bij het een gasthuis en zou gekeurd worden ...

Zou Meester Mosk ook contact onderhouden met de duistere profielen, of met dat ene profiel gezeten op een troon, of met het onbekende meesterprofiel dat mij constant volgt, of de vele beulenprofielen die mij

hebben bezocht? Dienen zij hem ook als beulen via het net, die verder gaan – nog verder dan de meester zelf? En heeft hij hen in zijn macht, laat hij hen ook slaven voor hem trainen? En waarvoor? Waartoe?

Ik zit al vast in een net – wellicht zitten velen vast in dat net.